

jotenkin erilaisia kuin Semicin myöhemmin julkaisemat 80-luvun Sammyt. Pohdin pitkään mistä tämä johtuu, kunnes äkkiä välähti! Vanhemmat tarinat oli piirretty siveltimellä ja uudemmat terällä. Kun albumeita kävi läpi tämä mielessä, saattoi löytää jopa selvän saumakohdan. Suomalaisen sarjan albumista numero kolme ("Asiakas tuonpuoleisesta", piirretty 1986) enää muutama alkupään sivu on tehty siveltimellä.

Pidin havaintoani sangen nokkelana, joten halusin mainita sen myös Berckille. Franquinkin oli edennyt Niilo Pielisessä samalla tavalla siveltimestä terään. Hänellä muutos tapahtui Niilo-sivun 700 paikkeilla. Oliko tähän jokin erityinen syy?

"Monet piirtäjät siirtyivät siveltimistä terään 80-luvulla. Keskusteluissa huomasimme, että itse kukin oli tahollaan huomannut siveltimien laadun huonontuneen. Ne eivät enää kulkeneet paperilla yhtä hyvin kuin ennen. Lopulta päädyimme selvittämään asiaa. Meille kerrottiin, että käyttämiemme siveltimien valmistaja oli alkanut hankkia nädänkärvarsä eri turkistarhasta kuin aikaisemmin!" Kuinka pienet asiat voivatkaan vaikuttaa, kun kyse on huippuunsa hiotusta ammattitaidosta!

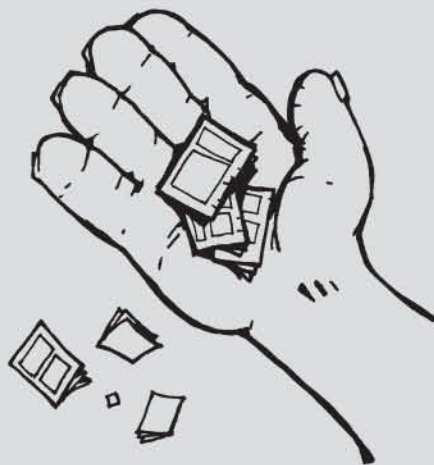
Sammy Day sai alkunsa vuonna 1970. Sitä ennen Berck oli ehtinyt etsiä paikkaansa pitkään. Hän oli tehnyt mm. monia eri sarjoja pienille flaaminkielisille julkaisuille. "Alalla alkuun pääseminen voi kestää pitkään, jopa kymmenen vuotta. Tärkeintä on olla sinnikäs ja uskollinen omille sarjoilleen. Lopulta se palkitaan".

Sammy menestyi, 25 vuodessa albumeita kertyi yli kolmekymmentä. Tekoapua löytyi perhepiiristä, sarjan pitkäaikaisena värittäjänä toimi Berckin tytär Luut.

Vuonna 1994 Berck kuitenkin teki sarjakuvantekijälle harvinaisen teon, jäi eläkkeelle. Hän myi oikeutensa Sammy Day -sarjaan kustantamolle. Käsikirjoittaja Raoul Cauvin jatkaa Sammin tekoa edelleen uuden piirtäjän, Jean-Polin alias Jean-Paul van den Broeckin kanssa.

Voiko kukaan piirtäjä noin vain lopettaa? "Sitä ovat kaikki kollegani täälläkin kyselleet", Berck naurahtaa. Hän kertoo voivansa nyt omistaa aikansa maalaamiseen ja matkusteluun. Nuorena vapaan taiteilijan elämä houkutteli häntä, mutta kaupalliset piirrostyöt tuntuivat ammattina turvallisemmilta.

Berck vaikuttaakin elämäänsä tyytyväiseltä ajaessaan minua rautatieasemalle. "En koskaan halunnut päätyä köyhäksi taiteilijaksi", hän hymyilee ison mersunsa ratin takaa.

Pienet lehdet

Otto Sinisalo

Arvostelukappaleita omakustanteista voi lähettää osoitteeseen

Otto Sinisalo
Isokaari 6 A 17
00200 Helsinki

Pienlehtipalstalle voi myös lähettää kysymyksiä ja palautetta sähköpostitse osoitteeseen

otto.sinisalo@welho.com

Jarkko Savolainen: Ikuisuus

Ikuisuus on muunnelma vampyyriteemasta. Lyhyessä tarinassa kuolematon päähenkilö haikailee menetetyt rakkautensa perään.

Savolaisen taidot piirtäjänä eivät aivan ilmene pienessä sarjakuvavihossa. Hänen kulmikas grafiikkansa kyllä tukee tarinaa ja paikoin hän osoittaa kykynsä käyttää perspektiiviä tehokeinona. Olisikin kiinnostavaa nähdä, mitä Savolainen saisi aikaan suuremmilla sivuilla.

Kovin kummoista tarinaa ei Savolaisen vihkoseen mahdu. Hän kuitenkin pyrkii välttämään tunteen haikeasta luopumisesta ja onnistuu siinä mainiosti.

Useita tekijöitä: Irtoparta numero 5 hyeena@animail.net

Nuorten naistekijöiden sarjakuvia kokoava Irtoparta-antologiasarja jatkuu. Kokonaisuus on kiinnostava: erilaisten tarinoiden ja tyylien kirjo on huomattava.

Ensimmäisen oman albuminsa syksyllä julkaissut Irtoparta-veteraani Tiitu Takalo

hallitsee ihmishahmon piirtämisen. Hänen sarjakuviansa hahmot ovat sekä naturalistisia että tunnistettavia eleineen ja ilmeineen: tempu johon moni ammattilainenkaan ei pysty. Irtoparran viitosnumerossa Takalon tarinoiden tyyllilajit vaihtelevat vakavasta humoristiseen: hän käsittelee niin sotia, säärakarvoja kuin pelon kulttuuriakin.

Humoristisempaa linjaa edustavat Solja Järvenpään arjen kommelluksia hupaisasti kuvittavat stripit ja Johanna Lonkan maaniset, ohuella viivalla raapustellut kuvaukset elämän suvantokohdista. Teresa Camara Pestanan absurdi tunnelmointi rytmittää kokonaisuutta.

Antologioista on aina miellyttävä löytää yksi pidempi sarjakuva, joka tavallaan antaa teokselle ryhtiä. Irtoparta viidessä se on Anna-Kaisa Laineen Matkaliite, jossa tekijä kuvaa Afrikan- ja Espanjanmatkojaan päiväkirjamaisesti. Etenkin kuvaus ajasta Beninissä muistuttaa kaikessa rehellisyydessään ja vilpittömyydessään Katja Tukiaisen teosta Postia Intiasta, vaikka Laineen piirrostyylillä ei Tukiaiselta lainaakaan.

Johtuen tekijöidensä persoonallisesta otteesta ja varsinaisen yhdistävän teeman puutteesta Irtoparta on kokonaisuutena heikkinen. Se kuitenkin palkitsee kärsivällisen lukijan ja esittelee töitä monelta nuorelta piirtäjältä, jotka ovat piakkoin siirtymässä sarjakuvakentän eturiviin.

Jussi Salakka: Otto numero 5 gchill@pp.htv.fi

Jussi Salakan sympaattisen flegmaattinen Otto-supersankari jatkaa seikkailuntapaisiaan. Tällä kertaa Otto kamppailee ylipainon kanssa, supersankarointi kun ei polta läskiä odotetulla tavalla. Kakkos-sarjassa kiroileva Niinku-kissa käy kissanäyttelyssä. Mukana on myös pläjäysanimaatiovihko.

Salakalla lempeä kosketus hahmoihinsa tekee hänen sarjakuvistaan välittömästi lähestyttävää. Hänellä on tiettyä ironista viatomuutta, itsehdistettua naïviutta jolle on helppo hymyiillä. Salakan pelkistetty, selkeäviivainen piirros toimii mainiosti pienessä sarjakuvavihossa.

Se, että jo viides Otto-sarjakuva jaksaa vielä ihastuttaa, todistaa että Salakan hahmolla on pysyvää viehätystä.

Mika Lietzen sijoittaa sarjansa tapahtumat Näsijärvelle, Kuru-laivan kannelle syyskuussa 1929.

Useita tekijöitä: Sarjari #64 - Merimiehet
<http://go.to/sarjari>

Merimiesteemaisen Sarjarin kansi kiinnittää huomion. Mika Lietzenin piirtämässä kuvassa silmä kulkee aaltoa pitkin kuten kuulussa japanilaisessa puupiirroksessa ikään. Harvakseltaan omia töitään julkaisevalta Lietzenilta on antologiassa myös nostalginen kaksisivuinen sisävesiltä merille haikailevasta kapteenista.

Aiemmissa Sarjareissa on jo ammattimaisten piirtäjien ja vakiintuneiden veteraanien töiden ohella julkaistu myös selkeitä harjoitustöitä uusilta tekijöiltä. Numerossa 64 on merkittävän vähän harjoitelmia. Suurin osa tekijöistä on Lietzenin kaltaisia nuoria ammattilaisia. Sarjakuvaharrastajan näkökulmasta tämä ei ole välttämättä vain hyvä asia. Sarjari on tarjonnut monille harjaantumattomalle piirtäjälle foorumin esitellä töitään. Toisaalta lukijan näkökulmasta tasalaatuisempi Sarjari on yhtenäisempi ja miellyttävämpi lukukokemus.

Merimiesteemaa käsitellään laajalti eri kanteilta. Otso Höglund ja Marko Latva-Nikkola pureutuvat merionnettomuksiin, Lietzen, Christer Nuutinen ja Aura Ijäs puolestaan kuvaavat kaipuuta meriseikkailuun. (Suomen historiaa tuntevat aistivat tuhon enteet myös Lietzenin sarjassa. - PT huom.) P. A. Manninen ylittää itsensä vyöryttämällä metatekstuaalisia viittauksia merigenren klassikoihin Kapteeni Kuolio -tarinassaan. Jarkko Nääs käyttää kolme sivua tehokkaasti absurdin humoristiseen kuvaelmaan. Pauli Kallio ja Tiitu Takalo jatkavat hedelmällistä yhteistyötään. Takalon helposti lähestyttävä piirrostyylit toimii hienosti yhteen Kallion pohdiskeluvien ihmissuhdetarinoiden kanssa.

Sarjari jatkaa hienona näyteikkunana uuteen kotimaiseen sarjakuvaan.

Toni Tirri: Sirpaleina
www.kirerurecords.com

Sirpaleina on eräänlainen kokeilu. Toni Tirri on piirtänyt sarjakuvan seitsemän tummasävyisen musiikkikappaleen pohjalta. Kappaleet ovat kuunneltavissa sarjakuvan mukana tulevalta CD-levyltä. Ilahduttavaa oheistuotteistamista! (Ks. Sarjainfo 1/04)

Sarjakuvan tunnelma on ymmärrettävän synkkä. Tarinan mieshahmo potee negatiivisia tunteita: yksinäisyyttä, vihaa, ahdistusta. Tirri käyttää suuria, vahvoja mustia pintoja tehostamaan vaikutelmaa. Mukaan mahtuu muutama sangen pysäyttävä yksittäinen kuva. Tirrin piirrosjälki muistuttaa enemmän varhaista Ville Pynnöstä kuin Frank Milleria, jonka tekijän kotisivuilla esikuvaksi mainitaan.

Ajatuksenvirtana piirretty sarjakuva jää etäiseksi juurikin unenomaisen tarinansa

Toni Tirrin tummasävyistä synkkäilyä, Sirpaleina -sarjakuvassa.

vuoksi. Päähenkilö on vailla nimeä ja muitakin ominaisuuksia. Lukijalle ei jää paljoakaan samaistuttavaa. Lienee ollut tarkoitus luoda yleisluonteinen hahmo, johon lukija voisi peilata omia tunteitaan sarjakuvan tarjoamissa raameissa, mutta päähenkilössä ei ole juuri tarttumapintoja. Tirrin kuvaamat tunnetilat ovat sinänsä tunnistettavia ja sarjakuvasta välittyvä epätoivon tunnelma on vahva. Sirpaleina on kiinnostava kokeilu. Olisi kiinnostavaa nähdä Tirrin tekevän myös vahvemmin kerronnallisia sarjakuvia.

Kasperri Mäki-Reinikka: Talkkuna-eno

Talkkuna-eno kokoaa Kasperri Mäki-Reinikan sarjakuvia vuosilta 2000-2002. Monet sarjakuvista ovat selviä harjoitustöitä, mutta joukossa on myös muutama kelpo juttu.

Tylsimmillään Mäki-Reinikka on tajunnanvirtamaisesti etenevissä fantasia-tarinoissa. Tarinaa on vähän, eikä sarjakuvien absurdius ole sinällään riittävän hauskaa pitääkseen mielenkiintoa yllä. Varhaisempien sarjakuvien piirroksissa on toisinaan latteaa kaksiolotteisuutta, joka kylläkin on uudemmissa töissä karsiutunut.

Mäki-Reinikka on parhaimmillaan piirtäessään enemmän ajatuksella rakennettuja sarjakuvia. Kokoelman hauskimmissa tarinassa Che Guevara kiskaistaan mukaan suomalaiseen politiikkaan. Ajatusleikki on hupaisa ja Mäki-Reinikan dialogissa paikoin hieman maurikunnasmaista otetta. Ilmeisen dokumentaarinen sarjakuva nuortenohjelman ideapalaverista on hykerryttävä. Samoin hymyilyttävät myös kokoelman pari strippiuotoista vitsiä.

Vaikka Talkkuna-eno onkin epätasainen kokoelma, paikoin Mäki-Reinikan energinen kerronta jaksaa huvittaa.